DAN, DANSEZI?

de Dan Viorel Norea

— Dan, dansezi?

Mă aflam într-o siditecă. O însoţeam pe nepoata mea Cristiana, care intrase în discoteca alăturată. Acum probabil sălta pe o melodie re-pop, cel mai probabil Ciuleandra remixată, ultimul hit la modă. Cristiana era la curent cu toate noutăţile, dar, ca toţi cei de vârsta ei, nu făcea nicio diferenţă între Beatles şi Queen. Pentru asta apăruseră siditecile, săli relativ noi în peisajul urban. Erau frecventate mai ales de persoane de vârsta a doua, care doreau să danseze pe o muzică ceva mai veche. DJ-ii erau de obicei istorici de artă, înaintea fiecărei melodii spuneau câteva vorbe despre autor, momentul şi locul lansării, interpreţi celebri de-a lungul timpului. Siditecile erau specializate – rock, twist, blues, tango… Cea în care mă găseam răsuna de acordurile valsului din Serenada lui Ceaikovski. Intrasem numai să ascult, trebuia să pierd cumva timpul.

— Dan, dansezi?

Mă întorc încet către vocea uşor cântată din spatele meu. Posesoarea ei, aproape la fel de înaltă ca mine, îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, mulată pe corp, părea să aibă dimensiunile ideale: 88-58-88. Nici celelalte amănunte nu păreau să se abată de la standardele de frumuseţe. Părul lung, mătăsos, era împletit în şuviţe roşii şi aurii. Ochii mari, verzi, se uitau întrebător la mine.

— Cu plăcere.

La dans, constat că avea o uşurinţă deosebită, răspundea perfect şi la schimbările de amplitudine, şi la cele de ritm. Puţină lume ştie să danseze bine vals. Pe mine mă învăţase mama încă din copilărie. Considera că face parte din cultura generală.

— Ne cunoaştem de undeva? îmi amintesc eu că îmi spusese pe nume.

Mie figura mi se părea perfect străină, dar nu era prima oară când memoria îmi juca feste.

— Nnu, nu-nu cred.

Amuzat, îmi dau seama de confuzia creată. Numele meu era rezultatul unei mici bâlbâieli.

Altceva nu mai vorbim, ne lăsăm cuprinşi de vârtejul valsului.

Mai târziu, am constatat că uşoara bâlbâială apărea numai în momentele de intensă emoţie. Probabil, ezitase mult înainte de a mă invita la dans. De altfel, era un defect care îi dădea un farmec în plus – fără el ar fi fost perfecţiunea întruchipată.

Câteva săptămâni am fost nedespărţiţi. Numai cine a iubit cu adevărat poate recunoaşte starea de beatitudine care mă cuprindea imediat ce o lăsam în faţa casei. Descopeream în fiecare moment un lucru nou, care îmi plăcea mai mult decât cele de până atunci. Niciunul dintre noi nu îşi exprimase încă dragostea. Eu aveam o teamă nelămurită: „Dacă mă consideră doar un prieten, un bun partener de plimbări şi de conversaţie?”. Până când, într-o seară senină de mai, stând pe o bancă în parc, şi-a rezemat capul de umărul meu. Sărutul a venit de la sine.

Într-o zi i-am cunoscut părinţii. Tatăl era inginer, lucra la Uzina de Roboţi Pozitronici. Mama era neurochirurg la institutul din afara oraşului. M-au privit cu un uşor interes, dar fără o amabilitate excesivă. Asta m-a descumpănit puţin, dar aşa cum îmi propusesem, am adus conversaţia la punctul dorit de mine:

— Ştiţi că sunt prieten cu fiica dumneavoastră…

— …

— …de fapt o iubesc şi am motive să cred că şi ea mă iubeşte…

— …

— …şi m-aş bucura dacă ar accepta să se mărite cu mine.

Urmă o tăcere jenantă. Cei doi se uitară unul la altul, el uşor încruntat, ea întrebătoare. În sfârşit, tatăl se hotărî:

— Ştii cu cine eşti prieten? Mai exact, cum o cheamă?

— Da, Leni. Probabil că în buletin e Elena.

— Nu are buletin. Iar Leni vine de la LN-1953, numărul de serie din Uzina de Roboţi Pozitronici.

— Nnu înţeleg…

— Ca să înţelegi, vino cu mine.

Străbăturăm împreună un culoar pe care nu mai fusesem niciodată, până în faţa unei camere cu un geam imens. În spatele geamului se vedea o fată, imobilizată în pat, cu un mănunchi de fire ce păreau că îi ies direct din tâmple.

— Ea este Corina, singura noastră fiică. Acum doi ani a avut un accident şi a paralizat fără nicio şansă de refacere. Eu şi soţia mea ne-am unit eforturile şi am creat-o pe Leni, un robot pozitronic cu o oarecare autonomie, dar conectată în permanenţă la creierul fiicei noastre. Gândurile, sentimentele, deciziile sunt în întregime ale Corinei. Toate senzaţiile, mai exact toate cele cinci simţuri, sunt transmise instantaneu. Mişcările sunt autonome, paşii sunt făcuţi de Leni, dar direcţia este comandată de Corina.

— Bine, dar… noi am făcut dragoste…

— Posibil, Leni a fost dotată şi în sensul ăsta. Poate mânca, pentru a savura o prăjitură gustoasă. Poate bea, ba chiar poate simţi o uşoară senzaţie de ameţeală după un pahar de coniac. Poate avea relaţii sexuale, poate avea chiar orgasm. Totul pentru ca fiica noastră să aibă o viaţă cât mai aproape de cea reală.

Confuz, am plecat clătinându-mă. Două săptămâni am stat în pat, cu ochii în tavan. După care m-am dat jos, am făcut un duş, m-am ras şi am mers acasă la Leni. De fapt, la Corina. Am sunat protocolar. Iese în uşă tatăl Corinei, gârbovit şi şovăielnic:

— Vrei să intri?

— Da, dacă nu vă deranjează.

— Poţi să intri, dar nu mai e nimeni acasă. Corina a murit, iar Leni a dispărut.

— Îmi… îmi pare rău… Cum s-a întâmplat?

— Corina a avut un şoc. Era de aşteptat, oricum a trăit mai mult decât speram la început.

— Şi Leni, cum de a dispărut? Doar e un robot, ba chiar un robot pozitronic, ar trebui să asculte de cele trei legi.

— Păi nu cred că prin plecarea ei a provocat un rău cuiva. Deşi… ne obişnuisem cu ea. Pe de altă parte, avea o capacitate de a învăţa fantastică. Iar de la Corina chiar avea ce învăţa. Autonomia ei creştea neîncetat. Odată cu moartea Corinei, vrând-nevrând, a devenit independentă. Sunt chiar îngrijorat, acum e singură, va trebui să ia decizii.

Peste câteva luni eram în aceeaşi siditecă unde începuse totul. Ascultam „Dunărea albastră” şi o aşteptam pe Cristiana. Deodată aud în spatele meu un glas uşor cântat:

— Dan, dansezi?